

Bei vi bør gaa for at komme til en Ordning af vort Hærvæsen, saa er der dog en Mening, som vi Alle have, og det er Ønsket om, at den Dygtighed og den Krigserfaring, som findes i den nu bestaaende Hær, maa kunne overføres paa den Hær, vi engang ville faae, naar Hærløven bliver revideret. Men nu spørger jeg om: Hvorledes skal Dygtigheden i Hæren bevares, naar man ikke giver den Udfigt til en Fremtid? Men da den eneste Fremtid, der i Hæren viser sig som Perspektiv, er Udfigten til at falde for Aldersgrændsen, er det da ikke naturligt, at Enhver, der tror at kunne evne og magte Noget, søger bort fra en Livsstilling, som lover Meget, men holder Lidet, hen til en Livsstilling, som maaste lover Mindre, men til Gjengjæld holder Mere? Og nu Krigserfaringen? Kan en Hær have for megen Krigserfaring, og hvad Brug have vi for den? Og saa den Løde vi falde for Aldersgrændsen. Se vi tilbage paa den Tid, der er gaaet fra Hærløvens Gjennemførelse til nu, saa er der afflediget for Aldersgrændsen 2 Generaler, 3 Oberster og 56 Kaptainer, og endvidere er der afgaaet af andre Rangsgrader og paa Grund af Dødsfald 1 General, 32 Oberster og 39 Kaptainer. Dette udgjør i Alt 133 Officerer, og da hele Antallet i disse tre Klasser er 296, ville de Herrer sikkert komme til Erkjendelse af, hvad en saadan Afgang har at betyde; men jes der nu endvidere hen til den Lov, som er forelagt af den høitærede Krigsminister, og som vil komme til Forhandling om nogle Dage — hvilken Forhandling jeg ikke nu skal foregribe — saa ville de Herrer se, at foruden den alt omtalte Afgang staar Hæren i den nærmeste Fremtid i Fare for at faae en endnu langt større Afgang i de nærmeste Aar gennem den fulde Virkning af Aldersgrændserne. Naar jeg jærlig har valgt Hærens 3 høieste Officersklasser, saa er det, fordi disse Klasser netop indbefatte Mand, som for en langt overveiende Del have deltaget i de 4 slesvigiske Krige, og i det Mindste i Felttoget 1864, og altsaa netop Mand, der have den største Krigserfaring. Men, mine Herrer! skal det da være Maalestok for en Mand's Dygtighed, hvilken Alder han har? Vilde det ikke være paa Tide at komme bort dervia? Og kan det virkelig ligge i Statens velforsaaede Interesse, at man gaar hen og afflediger en Mand, der ganske vist maaste ikke er tjenestedygtig til at være Officer, men som dog paa mange andre Maader maatte kunne bruges i Stats tjenesten, hvorved man vilde undgaae at behyrdre Pensionsvæsenet? Et det ikke paa Tide at underløge, hvorledes disse Forhold bedst kunne ordnes? Fra Kapitainklassen, som er den, der nærmest vil blive ramt af Aldersgrændsen, skal jeg gaae over til at omtale Premierlieutenantsklassen. Den langfommelige Bei, som Hærløven har anvist for dem, der ønske at blive faste Officerer, virker i høieste Grad af-

strækkende; og da paa samme Tid de Udfigter, som man kan give en ung Mand, der ønsker at vælge den militære Løbebane, kun ere saadanne, at han i det Høieste kan vente at blive Kapitain, for i denne Stilling at falde for Aldersgrændsen, saa er Friitelsen til at gaa denne Bei ikke meget stor. Følgen deraf har været den, at vi i April Maaned f. A. — vi faae som bekendt kun Tilgang hvert andet Aar fra Officersstolen i April Maaned —, ikke vare i Stand til at dække Balancerne i Premierlieutenantsklassen, da Tilgangen ikke var stor nok, og endnu mindre have vi været i Stand til at have det, som man gjorde Regning paa den Gang, man vedtog Hærløven, nemlig en hel Del Sekondlieutenanter, som havde fyldbestjort Prøven for at faae Ansættelse som faste Officerer, og som man saaledes havde som en Slags Reserve for den faste Officersklasse. Men en saadan Reserve have vi ikke, og dertil trænge vi saa meget mere som, hvis der f. Ex. blev Tale om en Udvidelse af Artilleriet, hvorom Alle have været enige, saa vilde den øieblikkelige Gjennemførelse deraf være en fuldstændig Umulighed alene af den Grund, at vi saane de nødvendige Officerer. Gaa vi til Sekondlieutenantsklassen, saa stiller Forholdet sig endnu gørelere, thi her er Forholdet allerverst. Og saa her er den lange Bei en Indbring for at faae brugbare Kræfter, og den Volkemad, som man har sat i Form af Drøvspege og Udfigt til at faae et lille Embede i Føds- eller Postfaget, har ikke virket. Hæren skal have 574 Sekondlieutenanter Alt i Alt. Den har Alt i Alt hjemsendt og tjenestegjørende Sekondlieutenanter — jeg siger dette, for at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ikke skal misforstaa mig; han misforstod mig først, da jeg omtalte dette Forhold — 157, og den mangler altsaa 417 af de 574 Sekondlieutenanter, den skulde have. Fordelt paa de enkelte Naaben stiller Sagen sig saaledes: Fødsfolket skal have 416 Sekondlieutenanter; det har 100 og mangler altsaa 316. Rytteriet skal have 60 Sekondlieutenanter, men har kun 17; Artilleriet skal have 72, men har kun 25, og Ingenieurkorpset skal have 26, men har kun 17. For Fødsfolkets Vedkommende vil dette sige, at i det Diøblit det bliver nødvendigt at udsolde Hæren paa Krigsfod, vil hver Batalion i Mobiliseringsdiøblittet mangle 10 Lieutenanter. Nu vil man maaste sige: ja, men vi have jo dog maaste blandt de uddannede Børnepflichtige i Seledet Kræfter, som kunne bruges, og jeg skal indrømme, at Enkelte vel ville kunne bruges til Sekondlieutenanter, men det er en Reserve, som man ikke skal gribe for tidlig an. Man maa erindre, hvilke Tab Krigen utilbøgs resulterer. Ser man hen til Felttoget i 1870, hvor enkelte Afdelinger mistede hele deres Officerskorps i en enkelt Kamp, saa maa man sørge for, at man i det første Diøblit ikke alene er or-